

26 maart 2018

Vandaag is het 100 jaar geleden dat mijn vader geboren werd, hier in Miste op Kotmansnieuwhuis waar ik nu woon.

Een bijzondere dag waarop ik hem graag gedenk. Mijn vader was een rustige, verstandige man; hij was ook gevoelig, maar die kant van hem liet hij minder makkelijk zien.

Ik heb prettige herinneringen aan hem, hij was boer op een - destijds - middelgroot gemengd bedrijf: 10 koeien, 35 zeugen, een paard en toen ik heel jong was ook nog kippen, enige tientallen geloof ik. Verder waren er 7 hectaren grond : weilanden en akkerbouw.

Hij trouwde met mijn moeder net na WOII, op 25 mei 1945 en werd vader van zeven kinderen: vier dochters en drie zonen, ik ben het zesde kind. Papa kon goed leren, maar omdat hij de oudste zoon was, was het vanzelfsprekend dat hij zijn vader zou opvolgen als boer. Na 7 klassen lagere school bleef hij als 13-jarige al thuis om mee te werken op de boerderij; wel volgde hij nog avondscholingen op de middelbare landbouw winterschool.

Kort na zijn huwelijk stond hij er als 27 jarige al alleen voor om het bedrijf te runnen omdat zijn vader overleed. Samen met mijn moeder had hij toen ook de zorg voor zijn moeder, die in een rolstoel zat en door hen samen bijv. op de wc getild moest worden, vaak als hij net weer op 't land was, vertelde mijn moeder. Een leven van hard werken. Hij heeft het goed gedaan.

Hij las graag en had een brede interesse. Hij was ook bestuurlijk actief, en volgde een cursus 'spreken in het openbaar'. Hij is jarenlang voorzitter geweest van de Winterswijkse Landbouwersbond, maar ook van de oudercommissie op de lagere school en hij was zondagschoolmeester in Miste.

Op zaterdagavond of zondag las hij vaak een dialect verhaal voor van Aornt Peppelenkamp en zijne vrouwe Geerte.

Hij vond het belangrijk dat wij kinderen konden studeren als we dat wilden.

Toen er al vijf kinderen uit huis waren en het leek dat niemand van de kinderen de boerderij zou overnemen, begon ik me zorgen te maken over de toekomst van de boerderij : ik overwoog toen om samen met mijn jongste broer de boerderij over te nemen en aan 'alternatieve landbouw' - zoals we dat toen noemden - te gaan doen.

Mijn vader was er niet zo op uit dat de boerderij als boerenbedrijf voortgang zou vinden. Hij waarschuwde ons, dat we een te romantisch idee hadden van het boerenleven. Hij dacht dat wij al teveel vrijheid hadden gekend om die stap 'terug', naar het vastzitten in een boerenbedrijf, te kunnen maken en gunde ons een vrijer leven, dan hijzelf had gehad.

Desalniettemin is mijn jongste broer de Warmonderhof gaan doen, voor biologisch-dynamische landbouw en is uiteindelijk in België werkzaam geworden in die richting. Zelf ben ik via omwegen, na Papa's overlijden op 72 jarige leeftijd, toch terug gekomen op de ouderlijke boerderij. Niet als boerin, maar om eraan bij te dragen dat m'n moeder hier zolang mogelijk zou kunnen blijven wonen.

En uiteindelijk heb ik zelfs een vooraf nooit vermoede werkbestemming gevonden hier op 't erf en in de schoppe waar hij vroeger zijn varkens hield:

Centrum Indianenverhalen.

Lieve Papa ,

Ik richt me nu even tot jou. De situatie rond de boerderij is niet makkelijk geweest na je overlijden. Het was vaak moeilijk om zonder jouw kalme zijn in ons midden de rust te bewaren met elkaar. Mede daarom vond ik het heel bijzonder dat je je in 2009 zo helder liet waarnemen in De Schoppe aan Dinand de Graaf, een deelnemer aan een klankconcert, die ik nog nooit eerder had gezien.

Hij heeft je 'in de geest' gezien en gaf zo'n ongelooflijke treffende beschrijving van je dat de tranen me over de wangen biggelden toen ik zijn verhaal in de mail vond de volgende avond. Het gaf me rust en een gevoel van grote dankbaarheid .

Papa, ik ben blij dat ik een dochter van je mocht zijn. Dat je me hebt geleerd om dingen van veel kanten te bekijken. Dat je me hebt geleerd niet te snel met oordelen klaar te staan. Dat je kon lachen om gekkigheid. Dat we samen zwijgend op de knieën over het aardappelveld konden 'earpels gadd'n' in stilte en in volledige harmonie.

Dat ik me door je gezien heb gevoeld

Er is veel waar ik met grote dankbaarheid op terug kijk

Ik deel het verhaal van Dinand nu voor het eerst publiek, omdat het zo mooi is en omdat ik het nu durf..... vaak moet je een schat voorzichtig behandelen, omdat ie te teer is voor de buitenwereld.

Dit was zo'n tere schat voor mij.

Nu voelt de tijd rijp en deel ik dit graag met meer mensen, 100 jaar na je geboorte in Miste :

"Lieve Josien en beste Peter,

Ik was vanavond even genoeglijk aan het klussen. Iets met mijn handen maken is mijn leven lang al belangrijk en verschaft me telkens een prettig gevoel van rust en tevredenheid.

Wij, dat zijn: Karin, Monique, Erik en ik (Dinand), hebben gistermiddag het: "klankschalen-concert" door: Martien Adriaansen als heel aangenaam- en tevens als een heel bijzondere gebeurtenis ervaren.

Overigens, nogmaals onze hartelijke dank voor de gastvrije ontvangst en verzorging. Dit heeft gemaakt dat wij ons alle vier bijzonder 'thuis' hebben gevoeld.

En ook de prachtige accommodatie die jullie voor deze doeleinden beschikbaar stellen, heeft ons zeer aangesproken.

Ik vertelde het gisteren na het concert al direkt aan Karin en Monique, maar nog niet aan jullie. Het was nog even druk door de overige (vertrekkende) gasten, het heeft te maken met privacy en..... ik weet (ook nu) niet hoe jullie tegenover dergelijke ervaringen staan.

Maar dit is wat er gebeurde, en wel terwijl Martien met het voorspel van het concert doende was en op zijn: "Tampoera" speelde. Een ieder van de aanwezigen was doende om zich aangenaam op de matrassen te nestelen.

Terwijl ik naar een dieper niveau van ontspanning daalde, verscheen er (van mij uit gezien) links naast de deur naar de hal, een oudere man met een lengte van circa 160 a 165 centimeter, hij droeg een zwart manchesteren broek, geschuurde klompen en een groen (werk-) jasje net even iets lichter van kleur dan het zogenaamde: "mos-groen". Het is een jasje gemaakt van een soort: "keper-stof" en ik weet dat onze melkboer vroeger een soortgelijk jasje had (met rechte-/vierkante steekzakken), maar dan in de kleur beige. De oudere man droeg ook een pet, had prachtige "werk-handen" en leek zeer tevreden met hetgeen hij in de ruimte zag. Deze oudere man had een lief- en "open" gelaat. Wat voor mij heel duidelijk was, dat deze man heel sterk met deze boerderij en schuur (maar ook het omliggende landschap) verbonden was. Nu ken ik uiteraard de geschiedenis van deze boerderij niet, laat staan wie er in verschillende generaties zoal gewoond hebben.

Maar lieve Josien en beste Peter, misschien kunnen jullie als huidige bewoners/gebruikers iets met deze informatie???

Hoewel de oudere man (in de geest) en ik geen verdere informatie hebben uitgewisseld, was het een bijzonder aangename ontmoeting.

Mijn gevoel zegt: dat de verbinding met deze oudere man (ik schat zijn leeftijd op circa 60 a 65 jaar, hoewel hij wellicht ouder lijkt dan hij feitelijk is!) via de (familie?) -lijn van Josien loopt.

De hartelijke groeten, mede namens: Karin, Monique en Erik,..... Dinand de Graaf. “